

РЕШЕНИЕ

№ 3321

гр. София, 27.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 27.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2763** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – чл.178 от Административно- процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Г. С. от с.К., район „Нови И”, срещу ЗАПОВЕД № РД-20-34/ 17.03.2010г. на директора на Д. „К. по С.” на СО. С процесния административен акт, на основание чл.195, ал.5 ЗУТ, е наредено на С. Г. С., А. Г. П. и Я. Г. С. да премахнат двуетажна стопанска постройка от допълващото застрояване - за отглеждане на телета и крави, изградена в УПИ IX-171, кв.15 по регулационния план на с.К., с административен адрес, У.”В. Л.” №5.

В жалбата и писмените бележки по същество на спора са изложени доводи за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми. На първо място жалбоподателят претендира, че строежът, предмет на оспорвания акт, е търпим по смисъла на ЗУТ и като такъв, не подлежи на премахване. Освен това твърди, че не са били налице предвидените в чл.195, ал.5 предпоставки за премахване на процесната постройка от допълващото застрояване, тъй като последната не е заплашена от самосрутване, нито е опасна за живота и здравето на гражданите. Моли съда да отмени оспорваната Заповед, както и да осъди ответника да му възстанови направените разноски по водене на делото. Не представя списък на разноските.

Ответникът - СТОЛИЧНА ОБЩИНА, чрез процесуалния си представител – юрк. П, оспорва жалбата. В хода на съдебното производство и в писмени бележки по същество на спора, излага подробни доводи за неоснователност на подадената жалба. Претендира

разноски.

Заинтересованата страна – А. Г. П., оспорва жалбата. В писмено становище и в съдебно заседание излага съображения за нейната неоснователност. Моли съда да остави в сила Заповед № РД-20-34/ 17.03.2010г. на директора на Д. КС. Не претендира разноски. Заинтересованата страна – Я. Г. С., редовно уведомена за образуваното съдебно производство, не се представява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят и заинтересованите страни са собственици, съответно на по S идеални части от урегулиран поземлен имот (УПИ) IX-171, кв.15 по плана на село К. и на построената в него стопанска постройка, предмет на оспорвания административен акт. За установяване на това обстоятелство по делото е приет Договор за доброволна делба от 07.03.2002г. , вписан в службата по вписванията (л.7).

Административното производство е образувано по Жалба на заинтересованата страна – А. П., с вх.№ 9400-1146/ 16.10.2009г. (л.79). На 13.01.2010г. длъжностни лица от районната администрация на район „Нови И” извършват проверка на място на строеж: „стопанска постройка -допълващо застрояване в УПИ IX-171, кв.15 по РП на с.К.”. За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол (КП) № 9400-1146 (л.50), в който е прието, че процесната постройка е неподходящата по местоположение и разположение, нарушава правилата и нормативите по устройство на територията, не е предвидена по подробния устройствен план на с.К., нарушава спокойствието на гражданите и в интерес на здравеопазването, хигиената и естетиката подлежи на премахване, съгласно чл.195, ал.5 ЗУТ.

Срещу констатациите в Протокола от 13.01.2010г. жалбоподателят С. е направил Възражение, което видно от обстоятелствената част на акта е разгледано, но не е прието от административния орган.

За изясняване на делото от фактическа страна беше допусната и изслушана СТЕ със задачи, поставени от съда. Заключение на вещото лице – инж. П. П. не е оспорено от страните и съдът го кредитира по делото като обективно и компетентно дадено. Заключение ще бъде съответно обсъдено при формиране на правните изводи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен К., съгласно разпоредбата на чл.196, ал.4 във вр. с чл. 215 ЗУТ.

Подадена е от активно легитимирано лице – адресат на оспорваната Заповед.

Не се спори по делото и съдът приема, че жалбата е подадена в срок, тъй като ответникът не е ангажирал доказателства към кой момент актът е бил съобщен на жалбоподателя.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, макар и не по изложените в нея доводи.

Въз основа на заявените от жалбоподателя оплаквания и извършена проверка на оспорваната Заповед, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните правни изводи:

Заповед № РД-20-34/ 17.03.2010г. е издадена от компетентен административен орган –

директорът на Д. „К. по С.“ на СО. За установяване на това обстоятелство по делото е приета и не е оспорена Заповед № РД-09-3345/ 29.05.2008г. на кмета на СО (л.66-70).

Актът е незаконосъобразен поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с установената форма и противоречие с материалния закон.

На първо място настоящият състав приема, че Заповедта е издадена въз основа на опорочена процедура по освидетелстване на процесната постройка. Съгласно приложимата норма на чл.196 ЗУТ състоянието на обектите и необходимите ремонтни и възстановителни дейности, както и обстоятелствата по чл.195, ал.6 се установяват с протокол *от комисия, назначена от кмета на общината*. Със Заповед № РД-09-3345/ 2008г. кметът на общината е делегирал, на основание §1, т.3 ДР ЗУТ, правомощията си по чл.195 и чл.196 ЗУТ на директора на Д. КС, включително и това по назначаване на комисия за установяване състоянието на обектите и необходимите ремонтни и възстановителни дейности – т.П.9. В процесния случай освидетелстването на строежа е извършено от длъжностни лица на районната администрация без това да им е възложено по реда и при условията на чл.196, ал.2 ЗУТ от директора на Д. КС.

На следващо място съдът приема, че по същество оспорваната Заповед, макар и многословна, не е мотивирана. Съгласно императивната норма на чл.59, ал.2, т.4 АПК административният акт задължително следва да съдържа правните и фактическите основания за издаването му. Изискването за мотивиране на административните актове обезпечава правилно упражняване на съдебния К. за законосъобразност и осигурява възможност на страните за защита. Ето защо неизлагането на мотиви е съществен порок на акта и всякога е основание за неговата отмяна.

В чл.195, ал.5 ЗУТ е допусната възможност кметът на общината *да задължи* със заповед собствениците на строежи - огради, гаражи, второстепенни, селскостопански и временни постройки, септични ями, канализационни съоръжения, насаждения: 1) да ги премахнат, преобразуват или ремонтират когато последните са неподходящи по местонахождение, разположение, вид и материали или 2) да извършат необходимите работи в интерес на сигурността, безопасността на движението, здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. От анализа на тази норма следва, че са предвидени няколко, независими една от друга хипотези, при наличието на които административният орган издава и различен по съдържание и последици акт. Предвид на това Заповедта по чл.195, ал.5 ЗУТ изисква точно и прецизно да бъдат изложени всички факти и обстоятелства обосноваващи извод, че съответният строеж е неподходящ по местонахождение и/или по разположение и/или по вид и материали. Освен това актът следва да съдържа и мотиви какво е взел предвид административният орган за да постанови строежът да бъде премахнат, преобразуван или ремонтиран. Когато е възприел становище, че в интерес на сигурността и/или на безопасността на движението и/или на здравеопазването и/или на хигиената и/или на естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите е необходимо да бъдат извършени съответни дейности, органът също следва да изложи конкретни мотиви.

В процесния случай административният орган е възприел становище, че стопанската постройка чрез местонахождението си *и разположението си на уличната регулационна линия в УПИ IX-171* е неподходяща по местонахождение и разположение, като нарушава здравеопазването, хигиената, естетиката, чистотата и спокойствието на гражданите. От така изложените доводи по никакъв начин не може да се установи каква е връзката между ситуирането на строежа на уличната регулационна граница и

здравеопазването или спокойствието на гражданите. Не са изложени каквито и да е конкретни факти които сочат на неподходящо местоположение, доколкото по принцип изграждането на постройки на допълващо застрояване със селскостопанско предназначение е законово оправдано – чл.44, ал.1 ЗУТ.

Настоящият състав приема, че освен допуснатите процесуални нарушения, административният акт е в противоречие и с материалния закон, действал към момента на постановяването му - чл.195, ал.5 ЗУТ.

Съдът приема за безспорно установено по делото, включително и чрез приетата СТЕ, че процесната постройка е строеж по смисъла на §5, т.38 ДР ЗУТ във вр. с чл.195, ал.1 и по принцип попада в приложното поле на ал.5. В конкретния случай обаче, изложеното в Заповедта основание – разположена на уличната регулационна линия, не обосновава прилагането на ал.5 на чл.195 ЗУТ. Несъответствието на процесния строеж с правилата и нормативите за устройство на територията, установени в чл.41-чл.48 ЗУТ както и евентуалното му извършване без строителни книжа *сочат за наличие на незаконен строеж*, а не неподходящ по местонахождение и разположение обект по чл.195, ал.5 ЗУТ. Законът – чл.224, ал.6 ЗУТ предвижда при констатиране на незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2 ЗУТ преписката да бъде изпратена по компетентност на ДНСК за образуване на производство по чл.225. Като не е сторил това, директорът на Д. „К. по С.” на СО е издал незаконосъобразен административен акт, в противоречие както на установените административнопроизводствени правила, така и на материалноправните разпоредби.

Съдът не обсъжда наведените от жалбоподателя доводи за търпимост на процесната постройка от допълващото застрояване, тъй като наличието на това обстоятелство е относимо само в производството по чл.225 ЗУТ за премахване на незаконен строеж, не и в процесния случай.

С оглед изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК основателна е претенцията на жалбоподателя да му бъдат възстановени направените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция. Съдът приема за доказани с платежни документи разноски, в размер на 260 (двеста и шестдесет) лева – възнаграждение за вещо лице и държавна такса.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалбата на С. Г. С. от с.К., район „Нови И”, ЗАПОВЕД № РД-20-34/17.03.2010г. на директора на Д. „К. по С.” на СО, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА ответника – СТОЛИЧНА ОБЩИНА, да заплати на С. Г. С., с ЕГН *, с адрес: село К. – Столична община, У.”В. Л.” №5, сумата от 250 (двеста и шестдесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен Съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

БОРЯНА ПЕТКОВА